ANUL XII. No. 1294 — 6 PAGINI 6 LEI — Luni 5 Februarie 1934

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . . LEI 1000
Pe șase luni 500
Telefon direcție 3.26.60

Apare în fiecare LUNI și VINERI
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREȘTI.
Directori: E. EMILIAN și E. MUNTEANU. Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPA TARIF
Telefon redacție și provincie 3.26.69
Telefon administrație 3.26.60

România din nou campioană mondială de bobsleigh

Ing. Frim și V. Dumitrescu victorioși la Engelberg. O mare victorie a sportului românesc. Echipa lt. Papană a ocupat locul al patrulea

Sportul românesc este din nou în plină sărbătoare. O sărbătoare a victoriei, a consacrării definitive în lumea internațională a sportului de zăpadă. La Engelberg, în Elveția, unde au dat lupta supremă cei mai desăvârșiți specialiști ai bob-ului de două persoane, stindardul românesc a fost urcat la loc de frunte, prin emoționanta izbândă a inginerului Frim și a coechipierului său Vasile Dumitrescu. Este suprema satisfacție pe care o năzuesc sportivii adevărați și mai ales acei cărora le incumbă apăsătoarea sarcină de a apăra cu demnitate culorile naționale ale țării lor. Prin victoria de eri, cei doi tineri campioni mondiali inscriu, după repetatele izbânzi ale locotenentului Papană și căpitanului Hubert, încă o pagină de glorie în cartea de aur a sportului românesc.

Pentru ceiace reprezentăm în marea familie sportivă a lumii, pentru ceiace ne-am încumetat să facem până acum și mai ales pentru ceiace ne-am permis să năzuim, victoria de eri înseamnă superlativul și totodată izbânda menită să ne deschidă calea cea adevărată a marilor satisfacții.

România a intrat, odată cu victorioasa trecere prin potoul fericit dela Engelberg, în rândurile națiunilor de mari posibilități sportive, evadând cu demnitate din cadrul suspiciunilor cu cari au fost primite primele ei izbânzi internaționale.

Papană este fără îndoială marele precursor. La Lake Placid, în Statele Unite, a sintetizat pentru prima oară energia românească printr'o răsunătoare performanță mondială. Pe care a confirmat-o contribuindu-i anul trecut la Schreiberhau valoarea internațională, prin adjudecarea primului titlu mondial. Prin prisma succeselor lui Papană, victoria lui Frim se resfrânge și mai puternic asupra sportului românese, pentrucă ea dovedește existența unei pepiniere de mari sportivi, excluzând o singularizare aducătoare de succese momentane. Faptul că România își adjudecă doi ani consecutivi invidiatul titlu, prin doi reprezentanți diferiți, are o semnificație covârșitoare pentru cei cari știu să facă discernământul necesar în această materie.

Dacă și anul acesta campionatul ar fi fost câștigat de Papană, dacă și anul acesta strălucita performanța dela Schreiberhau ar fi înscris în cartea marilor victorii izbânda curagiosului ofițer, România ar fi avut, bineînțeles, aceleași satisfacții și s'ar fi bucurat de aceleași onoruri.

Ar fi fost însă întâmpinată cu zâmbetul caracteristic al învinșilor și cu inevitabila justificare:

— «România a învins, dar ce folos: n'are decât un singur om de valoare».

Ceiace nu se mai poate afirma după splendida victorie de eri a inginerului Frim, care a dovedit că succesele românești în sporturile de iarnă nu sunt secretul unui singur om, ci rezultanta unor calități desăvârșite cu cari este înzestrat poporul românesc: curaj, tenacitate și suplețe. Începând de eri, sportul nostru național și-a cucerit locul pe care l-a meritat, pentru care a făcut atâtea sacrificii și a dat atâtea lupte crâncene în decursul tinerii sale istorii.

*

Înșiruirea capitolelor cari au dus succesiv la victoria noastră de eri, este extrem de interesantă.

Am avut la Engelberg trei reprezentanți, dintre cari numai doi calificați să participe la campionatul mondial. Primul, de drept era lt. Papană, iar al doilea urma să fie ales între căpitanul Angelescu, excelent clasat la campionatul dela Garmisch și ing. Frim, care făcuse deplasarea sub auspiciile clubului recent înființat CAM din București. Selecționarea s'a făcut prin două coborâri chiar pe pârtia campionatului, în preajma începerii concursului oficial. Ing. Frim, a cărui dorință de izbândă nu era întrecută decât de curajul său, cu adevărat magnific, a trecut victorios de două ori potoul, rămânând să reprezinte alături de lt. Papană culorile României.

ING. FRIM

Echipagiul prim, care avea să-și apere titlul mondial atât de trudnic cucerit la Schreiberhau, era însă dintr'u început handicapat. Căpitanul Hubert, îmbolnăvit în cursul deplasării la Garmisch, nu mai putea asigura cuplului omogenitatea necesară. La bobul de două persoane, frânarul nu este un simplu lest, ca la cel de patru. Aici, colaborarea sa este efectivă nu numai la «împins», ci în decursul tuturor împrejurărilor complicate cari se succed vertiginos dela start la potou. Pilotul nu poate duce singur bobul la izbândă, dacă nu are în coechipierul său un colaborator egal.

Așa că, îmbolnăvirea lui Hubert răvășise înainte de cursă chiar, ceice speranță a lui Papană. Sârguinciosul ofițer nu s'a dat însă bătut, ci și-a dublat printr'o sforțare supraomenească propriile puteri, încercând printr'o supremă sforțare fizică să păstreze României trofeul care i-a adus anul trecut elogiile binemeritate ale întregului univers sportiv.

Sforțarea a fost însă zădarnică și după prima zi, Papană — Hubert n'au reușit în cele două coborâri să ocupe decât locul al cincilea, în fruntea clasamentului fiind elveția nul Kapothruth.

Titlul era pierdut. Șansa unei redresări inexistentă. La locul al doilea însă, imediat în urma prezumtivului campion se găsea echipa inginerului Frim, care martor la eșecul compatriotului său și-a sporit ambiția, cucerind o poziție excelentă în clasament.

Seara, după formidabila luptă, cei patru reprezentanți ai României, istoviți, dar plini de încredere, au conșfătuit îndelung. Papană, care pierduse orice iluzie în propria izbândă, a pregătit cu inginerul Frim victoria culorilor românești, într'o camaraderească colaborare tactică. Mai ales că Frim se dovedise după primele două coborâri un desăvârșit bobeur, un atlet de mari posibilități dublat de un technician perfect.

După pregătirea technică, speranțele au început din nou să anime mica tabără românească adăpostită în cosmopolitul hotel elvețian.

Dorința izbânzii fremăta în suflete. Ambiția legitimă me a nu desiluziona pe cei cari îi urmăreau cu înfiorată emoție de pe plaiurile românești, le augmenta curajul. Și s'au trezit a doua zi împrospătați fizicește, cu moralul întărit și cu credința nestrămutată în victorie.

Adversarii principali, Kopothruth și Killian, câștigătorul campionatului dela Garmisch, priveau neîncrezători echipa românească. Mai ales că șansele lui Papană erau spulberate încă din ajun...

Lupta a fost crâncenă. Papană, cu Hubert crispat de dureri în remorcă, a luptat cu ostășească vitejie și și-a ameliorat situația în clasament sărind la al patrulea loc. În rândurile din frunte Frim la volan și Dumitrescu la frână cu o supremă încordare a forței, era în plină luptă cu campionul elvețian, mai acomodat cu secretele pârtiei: cu Killian și cu ceilalți. O luptă cu cronometrul în mână, o prăvălire vertiginoasă în prăpăstioasa pistă. Frim, care avea de jucat totul pe o carte, n'a mai ținut seama de nici un considerent al conservării corporale, înfruntând primejdia cu ochii ațintiți spre potoul izbânzii definitive. Virajurile erau luate în plină viteză, bobul trecând ca o năluca prin fața spectatorilor cari priveau înmărmuriți.

Când, după calcularea timpului, socoteala migăloasă de minute și secunde a pus în fruntea clasamentului general pe curagioșii reprezentanți ai culorilor românești, a fost un moment de delir spontan. Deși favoritul mulțimii fusese învins, deși speranțele elvețiene fuseseră spulberate, cei doi români au fost purtați pe brațe. Ridicați cei dintâi de Papană și Hubert, cari nu-și puteau reține lacrimile de bucurie...

Rezultatul technic a fost:
1. Frim — Dumitrescu 9. 31' 3".
2. Kilian (Germania) 9.37' 1".
3. Von Mun (Germania) 9.37' 3"
4. Papană — Hubert 10.18' 1".
5. Kopothruth (Elveția).

Bravo Frim, bravo Dumitrescu!

4 FEBRUARIE 1934:

FRIM - DUMITRESCU, campioni mondiali la bobsleigh
ROMANIA - BELGIA 3-2 la hockey pe ghiață
C. A. O. - SAINT SERVAN 3-2
DOCULESCU - ȘANDOR învingător prin k. o. technic
COVACI - CARCAGNE învingător la puncte

Șomajul boxcurilor...

Anaxagoras era să fie omorît, la Atena, fiindcă și-a permis să afirme că soarele este ceva mai mare decât Peloponezul.

L-a salvat însă, Pericles.

Sunt de atunci, aproximativ, douăzeci și cinci de secole. Pretenția aceasta de exclusivism, a rezistat, totuși, vremii. A rămas nealterată. Și s'a fixat deocamdată la boxeuri. (Admirați vă rog tranziția: Anaxagoras... Pericles... Jeje Goldstein... Butadele eternității rămân însă deasupra oricărui comentariu).

Atena — în epoca gloriei sale de cultură — a refuzat deci să admită că soarele ar putea întrece în dimensiuni ciosvârta de pământ a Peloponezului.

Iar boxeurii, domiciliu actual al pretențiilor exclusiviste, nu admit câștiguri cari să întreacă bursele lor. Orice argument li s'ar aduce.

Încercați de pildă să-l convingeți pe Spakow, că 800.000 de lei pe an, cât a realizat el cândva, sunt prea mult. Că sunt licențiați cari nu produc nici 80.000.

— Să'nghită și ei pumni în cap! va mărâi Moți congestionat de bilanțul aproximativ al pumnilor pe cari i-a proptit în tidvă, cei o sută de adversari pe cari i-a avut până acum. (100 de pumni de match = 10.000 de pumni).

Argumentul nu este rău.

A lansat însă un fel de școală din regulamentul căreia, niciun boxeur dela noi nu mai vrea să evadeze: „Boxeurii trebue să câștige mult! Buni sau proști, nu are importanță. Trebue să li se plătească!"

Am traversat astfel epoca de aur a boxeurilor cu cari nu se putea sta de vorbă decât dela burse de zeci de mii de lei în sus: Spakow 80.000. Axioti 70.000. Lucian Popescu 60.000...

Și am ajuns la situația de astăzi. Când nu se mai pot plăti astfel de burse, dar nici-un boxeur nu vrea să semneze, sub tariful minimal pe care i l-a stabilit... demnitatea sa de boxeur.

Reuniuni nu se mai fac. Din ce trăesc, deci, boxeurii?...

Au vre-o meserie? O meserie în afară de aceia de „boxier?" Pe care au exercitat-o înainte de a apărea pe ring. Pe care au abandonat-o. Și la care ar fi trebuit să se întoarcă, acum când lipsa de activitate i-a înscris forțat în controalele neoficiale ale unui șomaj alarmant?...

In Franța s'a făcut o statistică. Și s'a ajuns la rezultatul îmbucurător că — cu excepția celor cari fac succes și pot să-și asigure încă existența pe ring — toți boxeurii francezi au o meserie.

Lebrize este funcționar la hale. Batailli, cismar. Kessler, expeditor. Rebel, electrician. Tenet, mecanic. Argotte, chauffeur. Pladner, cafegiu. Magliozzi, frizer. Gavalda, monteur. Barrère, funcționar la Citroen. Marin, chauffeur. Mura, om de serviciu la un hotel.

Și așa mai departe.

Dar la noi?...

Ce fac Spakow, Axioti, Lucian, Doculescu?... De unde au pornit, înainte de a secfestra atenția generală? Înainte de a răzbi în notorietate? Și la ce s'au întors astăzi, când boxul nu le mai furnizează nimic... în afară de reverii dezolante. Și de și mai dezolante bilanțuri ale pumnilor pe cari i-au suportat?

Spakow, până la matchul cu Chirilă, care l-a lansat, era electrician la Alhambra.

Vi-l mai puteți imagina astăzi — îmbrăcat la frații Cohn, încălțat la Anghelescu, cu cravată König și pălărie Scott — apărând între culisele dela Alhambra, altfel decât în postură de gigolete?

Axioti făcea Școala superioară de comerț. A abandonat-o. Lucian la fel. Doculescu era tipograf. Gorun cofetar. Ion Mihail cismar. Stamate croitor...

Ceilalți, nimic.

Sau aproape nimic.

Cei cari au fost obligați să-și continue meseriile, le au și astăzi. Unii le-au abandonat însă. Iar cei mai mulți și-au căutat o meserie în box.

Ce fac toți aceștia?

Intrebarea ne-a pus-o un cititor, care alarmat, ne-a sugerat și o soluție: să-i subvenționeze F. R. B-eul până își vor putea procura singuri veniturile necesare. Să se transforme adică Federația de box într'un institut de filantropie masculină, în lazaretele căreia Pavelescu, de pildă, în halat alb, în papuci roșii și cu bonetică bleu, să-și supraalimenteze cotidian dimensiunile. Iar Marcu Spakow să-și opereze... splinul.

Interesantă perspectivă.

In afară însă de scopurile statutare ale F. R. B-eului, și de posibilitățile sale materiale.

Incât, dacă există într'adevăr o situație alarmantă la boxeuri și dacă aceștia vor într'adevăr să o remedieze, nu există decât o singură soluție. Nu aceia a filantropiei federale, pentru oameni valizi. Chiar prea valizi...

Ci abandonul — unanim — al exclusivismului câștigurilor.

Burse mici. Reuniuni dese și interesante. Recâștigarea spectatorilor. Și reintrarea astfel în activitate și normal...

GEORGE FULGA

De vorbă cu d. Jules Rimet

președintele Federației internaționale de football despre problemele internaționale la ordinea zilei

„Sistemul de organizare al Olympiadei trebue schimbat"

PARIS. — In lumea sportivă internațională se detașează net personalitatea distinsului pontif care este d. Jules Rimet. De ani de zile conduce destinele footballului francez, fiind totodată și în vârful piramidei celei mai puternice federații internaționale.

In Franța are merite deosebite, căci federația franceză a fost adusă unde se găsește, printr'o muncă încordată a aceluia ce o prezidează. Cine cunoaște de aproape structura footballului francez, angrenajul complex al mișcărei footballiste și mai ales ciocnirile de pasiuni pe cari le ocazionează, va putea aprecia eforturile d-lui Jules Rimet.

Interesant este că în vâltoarea acestor pasiuni și ciocniri de interese, neobositul președinte a jucat rolul de regulator, reușind să creeze o armonie care este principala forță a federației franceze.

Om al atitudinelor sincere, obiectiv și plin de inițiativă, a știut să patroneze cele mai îndrăznețe reforme, susținându-le cu credință de apostol.

D. JULES RIMET

Intr'o țară unde nimic nu e mai respectat decât tradiția, într'o federație în care ca în toate celelalte instituții călăuza o formează principii de cea mai pură esență conservatoare, a impus ritmul vremei și a adus cele mai moderne modificări principiilor de conducere. D. Jules Rimet a susținut adoptarea profesionismului, arătându-se cel mai mare dușman al «amatorilor plătiți»...

Impotriva curentelor multiple, nu fără să se fi lovit de o opoziție acerbă, a provocat adoptarea profesionismului care a adus footballul francez pe făgașul progresului.

Astăzi footballul cunoaște în Franța cea mai mare prosperitate, iar federația acestui sport e cea mai populară și cea mai puternică.

Toate sporturile au recunoscut acest adevăr și ca un omagiu adresat animatorului acestei opere, d. Jules Rimet a fost ales președinte al Comitetului Național al Sporturilor, supremul for sportiv al Franței.

In sportul internațional d. Jules Rimet joacă același rol.

Este președintele celei mai puternice federații internaționale: F. I. F. A. De ani de zile deține această demnitate, reușind să mențină forul internațional deasupra opoziției de interese ale diferitelor țări, stăvilind în același timp pornirile de discordie, indiferent de unde au pornit. Ca președinte al supremului for, are numele legat de o dificilă activitate de coordonare a diferitelor interese și de o echitabilă soluționare a multiplelor litigii.

Marea operă care poartă semnătura Jules Rimet este însă cu totul alta. Atunci când interesele fooballului erau amenințate de greșita interpretare a spiritului olympic, a știut să impună demnitatea forului internațional.

LIS

(Continuare în pag. VI-a)

SAPTAMANA

Scoaterea din luptă a lui Axioti, căzută la sfârșit de săptămână, era rău prevestitoare pentru speranțele românești angajate în luptele de a doua zi. O deprimare legitimată de speranțele puse în campionul nostru și răvășite inițial de un pumn novice, la Berlin, cuprinsese până și pe optimiștii de profesie. Cari, în sport, abundă mai dihai decât aiurea, pentru că și câmpul e mai vast și posibilitățile mai mari...

S'a întâmplat însă ceiace se întâmplă când nici prin cap nu-ți trece. Infrângerea lui Axioti, în loc să cloroformizeze pe lovarășii de luptă răvășiți pe unde i-a apucat Duminica sportivă, i-a stimulat din contră și i-a împins pe capete la victorii, înșiruite simetric în cea mai vitorească erarhie. Asta ar fi o cauză. Celelalte, la rubricile respective...

Marea ispravă a inginerului Frim și a partenerului său Vasile Dumitrescu, intrați printr'o supremă sforțare fizică și morală în notorietatea sportivă universală, se așează fără îndoială în frunte. Și asta, nu numai pentru aportul de prestigiu pe care-l aduce dintr'o dată sportului românesc, ci mai ales pentru impresionanta ținută sportivă a celor ce au colaborat cu puteri sporite la afirmarea noastră internațională.

In ordine, își ia loc, mai timid, dar cu semnificația intactă, victoria dela Milano a hockeyștilor români, aterizați în plină vâlvătae după o călătorie cu peripeții, cu trenuri speciale, cu pașaporte buclucașe și cu telegrame către Duce. Victoria contra Belgici cu 3-2, după cea obținută de elvețieni cu 20-1, nu spune mare lucru, celor ce nu vor să audă... Nouă însă da, pentrucă știm ce s'ar fi întâmplat dacă Belgia ar fi renunțat la deplasare și ne-ar fi cedat dreptul de a fi cal de bătae cruntă pentru maeștrii hockeyului mondial: obosească, Ljubljana, Cortina d'Ampezzo, arbitru, etc. etc... După matchul cu Franța, primele telegrame începuseră chiar să motiveze...

La Saint Servan, undeva prin Franța, înainte de a trece la jupuit Marocul, C. A. O. a învins pentru a nu știm câta oară, iar la Paris, Gheorghe Covaci a debutat victorios în fața lui Carcagne, înainte de a începe seria marilor isprave...

In vălmășagul de succese, Bucureștii a avut și el un rol: o sală plină la Gibb o stradă cu oameni fără locuri și o excelentă victorie a lui Doculescu.

Iar la patinaj, campionate regionale, urmărite foarte atent de concurenți, de arbitri și de 6 spectatori cu permise de intrare gratuită. Incolo, ordine și pace bună.

L. ROȘIANU

Campionatele internaționale de ski ale armatei

Participă Mica Înțelegere și Polonia sub înaltul patronaj al M. S. Regelui Carol II

Din inițiativa O. N. E. F.-ului concursurile internaționale între armatele Micei Înțelegeri și Polonia sunt organizate pentru anul 1934 în două categorii de probe: de iarnă și de vară. Sportul practicat de reprezentanții acestor patru armate este un sport caracteristic militar, încadrat fie în manifestațiunile reglementate în armată, fie în seria exercițiilor fizice adecuate utilității tinerilor de sub arme.

Am fost primii cari am semnalat pregătirile pentru această grandioa să organizare.

Inceputul legăturilor sportive între cele 4 armate, stabilit vara trecută, a avut darul să atragă atențiunea conducătorilor sportului militar din Cehoslovacia, Jugoslavia și Polonia.

Reeditarea olimpiadei militare din 1933 va prezenta în cursul acestei luni, cele mai bine pregătite elemente ale skiului carpatin și balcanic. Cazarea echipelor concurente se va face la Sinaia în Hotelul Sanatoriului Militar, unde s'au făcut amenajările de rigoare astfel ca concurenții ofițeri, grade inferioare și trupă să găsească cea mai confortabilă odihnă.

Cele două categorii de sporturi se compun din următoarele probe:

SPORTURI E IARNA

a) Concurs de patrule pe un tra-

(Continuarea în pagina 4 a)